

"Så älska mig då!"

"Det *kan* jag ej", svarade *Theodolinda*, och störtade ut ur salen.

Hertig *Albrecht* stod kvar efter henne, ful, ohygglig så till skapnad som åthäfvor, och gapade under den ursinniga dansen. Ingen *Theodolinda* syntes mer till. Hvad skulle han göra?

Nästan vansinnig for han hem. Flera dagar tillbragte han ensam, under grufliga strider med sig själf. En afton satte han sig ned och skref efterföljande bref:

"Dyraste!

Om Du afskyr min yttre skepelse, så är Du lik alla andra människor, som sett mig. Men om Du läst i min själs, för världens ögon tillslutna bok, så vet Du, att jag älskar dig.

I morgon afton kl. 9 vill och ämnar jag besöka dig; men jag kommer icke allena.

Din *Albrecht*."

Brefvet afsändes och anlände till *Theodolinda*! Det var en mörk och kulen höstnatt. Stormen hven kring hörnen af det stora, tomma palatset. Hertig *Albrecht* var så orolig, men så säll; ty han visste, på hvem han tänkte.

* * *

Det led emot gryningen. Ingen blund hade sänkt sig öfver den älskande furstens ögonlock. I samma stund som de slötos uppgick för hans själ ett klart sken, hvilket med sina bländande bilder förjagade sömnens skugggestalter, och smekte med ljufva dofter hans vakande och trängtande inbillning.

Svaret kom — och det lydde så här:

"Ers höghet!

I morgon afton firas mitt bröllop. Välkommen för att deltaga i den enkla, anspråkslösa högtidligheten!

Theodolinda."

Brefvet föll ur den olycklige furstens hand. Förkros-